

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 103/14

V Luxembourggu, 17. julija 2014

Sodba v združenih zadevah C-58/13 in C-59/13
Angelo Alberto Torresi in Pierfrancesco Torresi / Consiglio dell'Ordine
degli Avvocati di Macerata

**Vrnitev v državo članico z namenom opravljanja poklica odvetnika pod nazivom,
pridobljenim v drugi državi članici, ne pomeni zlorabe**

Pravica državljanov Unije do izbire države članice, v kateri želijo pridobiti svoj naziv, in države članice, v kateri nameravajo opravljati svoj poklic, je neločljivo povezana z izvajanjem temeljnih svoboščin, zagotovljenih s Pogodbama

Namen direktive o opravljanju poklica odvetnika¹ je olajšati trajno opravljanje odvetniškega poklica (s samozaposlitvijo ali redno zaposlitvijo) v drugi državi članici kakor tisti, v kateri je bila pridobljena poklicna kvalifikacija, vendar se poklic lahko opravlja le pod poklicnim nazivom iz matične države. Direktiva določa, da pristojni organ države članice, v kateri se odvetnik registrira, odvetnika vpiše po predložitvi potrdila, ki dokazuje njegov vpis pri pristojnem organu države članice, v kateri je pridobil naziv.²

Italijanska državljana (Angelo Alberto in Pierfranco Torresi) sta, potem ko sta v Italiji pridobila univerzitetno diplomo iz prava, tudi v Španiji pridobila univerzitetno diplomo iz prava. 1. decembra 2011 sta se kot odvetnika vpisala v imenik Ilustre Colegio de Abogados de Santa Cruz de Tenerife (odvetniška zbornica v Santa Cruz de Tenerife, Španija). 17. marca 2012 sta pri svetu odvetniške zbornice v Macerati (Italija) vložila predlog za vpis³ v „posebni oddelek imenika odvetnikov“. Ta oddelek se nanaša na odvetnike s sedežem v Italiji, ki so naziv pridobili v državi članici, ki ni Italija.

Ker svet odvetniške zbornice v Macerati ni odločil v predpisanem roku, sta A. A. in P. Torresi Consiglio Nazionale Forense (svet italijanske nacionalne odvetniške zbornice, v nadaljevanju: CNF) predlagala, naj odloči o njunih predlogih za vpis. Zatrjujeta, da sta vpisa na podlagi veljavne ureditve⁴ pogojena samo z enim pogojem, in sicer predložitvijo „potrdila o vpisu pri pristojnem organu matične države članice“ (v konkretnem primeru Španije). Ker je bil ta pogoj v obravnavani zadevi izpolnjen, A. A. in P. Torresi menita, da bi morala biti vpisana na seznam.

CNF meni, da se A. A. in P. Torresi ne moreta sklicevati na direktivo o opravljanju poklica odvetnika, če je edini cilj pridobitve naziva v Španiji izogibanje italijanskemu pravu, ki ureja dostop do odvetniškega poklica, in torej pomeni zlorabo pravice do ustanavljanja. CNF tako Sodišče sprašuje, ali pristojni organi države članice s sklicevanjem na zlorabo pravice smejo zavrniti vpis v imenik odvetnikov nacionalnim državljanom, ki so, potem ko so v svoji državi pridobili univerzitetno diplomo, odšli v drugo državo članico, da bi tam pridobili poklicno kvalifikacijo odvetnika, in se takoj zatem vrnili v prvo državo članico, da bi tam opravljali poklic pod nazivom, pridobljenim v drugi državi.⁵

¹ Direktiva 98/5/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 1998 za olajšanje trajnega opravljanja poklica odvetnika v drugi državi članici kakor tisti, v kateri je bila kvalifikacija pridobljena (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 3, str. 83)

² Člen 3(2) Direktive.

³ V skladu s členom 3 Direktive.

⁴ Italija je direktivo prenesla v nacionalno pravo z zakonsko uredbo št. 96 z dne 2. februarja 2001.

⁵ V tem primeru mora odvetnik v državi članici gostiteljici svojo dejavnost opravljati pod poklicnim nazivom iz svoje matične države, pri čemer mora biti ta naziv izražen v uradnem jeziku matične države članice, razumljivo in tako, da se je mogoče izogniti vsakršni zmedbi s poklicnim nazivom iz države članice gostiteljice (člen 4(1) Direktive).

Sodišče v današnji sodbi najprej opozarja, da direktiva o opravljanju poklica odvetnika z namenom olajšanja trajnega opravljanja odvetniškega poklica v državi članici, ki ni tista, v kateri je bila poklicna kvalifikacija pridobljena, vzpostavlja mehanizem vzajemnega priznavanja poklicnih nazivov odvetnikov migrantov, ki želijo svoj poklic opravljati pod nazivom, pridobljenim v matični državi. Zakonodajalec Unije je tako s to direktivo želel odpraviti razlikovanja med nacionalnimi pogoji za vpis, ki so bili vzrok za neenakost in so ovirali prosto gibanje. Z Direktivo se torej poskuša popolnoma uskladiti pogoje, ki se nanašajo na pravico odvetnikov do ustanavljanja.

Sodišče je že presodilo, da je predložitev potrdila o vpisu v matični državi članici edini pogoj, od katerega je odvisen vpis zadevne osebe v državi članici gostiteljici, ki ji omogoča, da v tej državi opravlja poklic pod poklicnim nazivom iz matične države.⁶

Sodišče poudarja, da se upravičenci z namenom goljufije ali zlorabe ne smejo sklicevati na pravila Unije in da lahko država članica sprejme vse potrebne ukrepe za preprečevanje tega, da bi se njeni državljani z zlorabo izognili nacionalni zakonodaji. Sodišče v zvezi s tem opozarja, da morata biti za ugotovitev obstoja zlorabe podana objektivni element (to je, da cilj, ki mu ureditev Unije sledi, kljub formalnemu spoštovanju ureditve ni bil dosežen) in subjektivni element (to je, da mora biti očiten namen pridobitve neupravičene koristi).

Sodišče je tako ugotovilo, da je na enotnem trgu pravica državljanov Unije do izbire države članice, v kateri želijo pridobiti svoj naziv, in države članice, v kateri nameravajo opravljati svoj poklic, neločljivo povezana z izvajanjem temeljnih svoboščin, zagotovljenih s Pogodbama.

To, da je državljani države članice, ki ima univerzitetno diplomo, ki jo je pridobil v svoji državi, odšel v drugo državo članico, da bi tam pridobil naziv odvetnika, in se takoj zatem vrnil v svojo državo, da bi tam opravljal poklic odvetnika pod poklicnim nazivom, pridobljenim v drugi državi, **pomeni uresničitev enega od ciljev Direktive in ne pomeni zlorabe pravice do ustanavljanja.**

To, da je bil predlog za vpis v imenik odvetnikov vložen kmalu po pridobitvi poklicnega naziva v matični državi članici, prav tako ne pomeni zlorabe pravice, saj Direktiva ne zahteva pridobitve nekaterih praktičnih izkušenj v matični državi članici.

Sodišče je presodilo, da to, da državljani države članice, ki ima univerzitetno diplomo, odide v drugo državo članico, da bi tam pridobil poklicno kvalifikacijo odvetnika, in se vrne v svojo državo, da bi tam opravljal dejavnost pod poklicnim nazivom, pridobljenim v drugi državi članici, ne pomeni zlorabe.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

⁶ Glej sodbi Sodišča z dne 19. septembra 2006 v zadevi Komisija / Luxembourg ([C-193/05](#)) in zadevi Wilson ([C-506/04](#)). Glej tudi sporočilo za medije [št. 76/06](#).